ஸ்ரீ

தத்துவவிவேசினி

இந்துசுவக்கியானசங்கத்தாரால்பரிபாலிக்கப்பட்டுவருகின்ற

வாராந்த திராவிட சுவக்கியான பத்திரிகை.

VOL. V.—NO. 46.] MADRAS:—SUNDAY NOVEMBER, 14, 286. A. S. [MONTHLY, 4 ANNAS.

சொல்லுகசொல்லைப்பிறிதோர்சொலச்சொல்லை
வெல்லுஞ்சொலின்மையறிந்து.—குறள்.

ஆன்மா.	மெய்யறிவு.
சொற்களுக்கெல்லாம் பொருளுண்டா.	கடிதங்கள்.
விவிலியவற்புதம்.	நோட்டீசு.

ஆன்மா.

சிதம்பரத்திலே ஸ்ரீமான் சீனிவாச சாஸ்திரியாரால பிரசுரிக்கப்பட்டுவரும் "ப்ரம்மவித்தியா" என்னும் பத்திரிகையிலே "ஆத்மாவும் சரீரமும்" என்னும் மகுடத்தின்கீழ் உதகரித்திருக்கும் சில விஷயங்களைப்பற்றிப் பரியாலோசிப்பாம்—நமது தேசத்திலே வெகுகாலத்திற்குமுன்னே சார்வாகரென்றும், சத்தபங்கிவாதிகளென்றும் இருதிறத்து நாத்திகர்களிருந்தார்களென்றும் அவர்கள் மார்க்கங்களையெல்லாம் அப்போதிருந்த பெரியோர்கள் கண்டித்தார்களென்றும் அங்ஙனம் கண்டித்தும் அவை அழியாமல் நாகதாளியைப்போல் மிகவும் பலத்து வேரூன்றிப் படர்ந்தனவென்றும், நாம் கேட்டமட்டில் ஒருதேசத்தாராவது சுத்தமாய் நாத்திகத்தை மதமாய்க் கொண்டவரில்லையென்றும், எல்லாமதங்களிலும் தத்துவ ஆராச்சியிற் சோம்பலுள்ள சிலர் பேதைகளைப்போல் கண்டதெல்லாம் சத்தியமென்றும் மேற்கேயுதித்த மகான்கள் கொண்டதெல்லாம் குருவாக்கியமென்றும் இக்காலததில்கொள்ளும் சிலரைப்போல முற்காலத்திலும் இருந்ததாகக் கேள்வியென்றும் கூறுகின்றார்.

இங்கே சாஸ்திரியார் நாத்திக மென்பதற்குத் தாம் கொண்ட பொருள்தா னென்னையோ; ஒருதேசத்தாராவது சுத்தமாய் நாத்திகத்தை மதமாய்க் கொண்டவரில்லை யென்ற இவரோ, தான் வசிக்கும் இவ்விந்துதேசத்திலேயே சார்வாகரென்றும், சத்தபங்கிவாதிகளென்றும் இருதிறத்து நாத்திகர்களிருந்தார்களென்று கூறுவதென்னையோ? ஒருவேளை ஒருதேசத்தாராவது முழுதும் நாஸ்திகராயில்லையென்பது இவர் கருத்தாகவிருக்கலாம்; அப்படியாயின் முழுதும் நாஸ்திகமாயில்லாமையினாலே நாஸ்திகத்திற்குவரும் கௌரவஹீனமும், முழுதும் நாத்திகமாயிருப்பதினால் அதற்கு வரும் கௌரவமும் யாது? அப்படியேயாவது ஓர் தேசமுண்டென்று ஆத்திகர்களாலேயே சான்று பகரப்பட்டால் அப்போது சாஸ்திரியார் என் சொல்வார்? எல்லாமதங்களிலும் தத்துவ ஆராய்ச்சியிற் சோம்பலுற்ற சிலர் பேதைகளைப்போல மேற்கேயுதித்த மகானகள் வாக்கெல்லாம் குருவாக்கியமென்று நம்புகிறதாகத் தோஷாரோபணம் செய்யவந்த சாஸ்திரியாரோ வாய்ப்பேச்சுமட்டில் நில்லாமல் தாம் சோம்பலின்றிக் கற்ற தமது மத தத்துவக்ஞானவலத்தால் அப்புவைப்பிரித்து அதில் இன்னின்ன ஆதாரபூதங்களிருக்கின்றனவென்று பிரத்தியக்ஷத்திற் காட்டவல்லாரா? திரும்ப அவ்வாதாரபூதங்களைப் பழயபடி ஜலமாக்கிக் காட்டுவாரா? காட்டாதொழிவரேல் இவர் தம் வாய்மொழியில் நிரபிமானிகள் ஒருவரும் விசுவாசம் வையார்; நாங்களோ மதத்தத்துவங்களிற்சோம்பலுற்றுஒன்றுஇவரால் பெயரிடப்பட்ட மேற்கேயுதித்த மகான்களிடம் கற்றுச்சொல்லிகளில் ஒருவரைக்கொண்டே அங்ஙனம் செய்விக்கின்றோம். இதற்கேனும் புறங்கொடுக்காமல் முன்வரட்டும் பார்ப்போம். "முற்காலத்தில் பெரியோர்களால் வேரறுபட்ட இந்நாத்திகமதம் தற்காலத்தில் அனேக கருவிகளையும் வைத்திய நூற்களையும் துணைக்கருவிகளாய்க்கொண்டு நம்மவரைப் பகட்டிவருகின்றது" என்கிறார். முற்காலத்துப் பெரியோர் நாத்திகத்தையெப்படி வேரறுத்தார்? கைவாளைக் கொண்டா! நாவாளைக்கொண்டா? கைவாளைக் கொண்டு நாத்திகரைமாத்திரமா வேரறுத்தார், தம்மினின்றுங்கொள்கை வேறுபட்ட சகல மதத்தினரையும்வேரறுத்தார்கள். இதற்குப் புராணதி இதிகாசங்களே சாக்ஷி. நாத்திகத்திற்கு நாத்திகர் வேரன்றே; ஆத்திகத்திலுள்ள ஆபாசமே நாத்திகத்திற்கு வேராமென்றறியக்கடவர். ஆத்திகத்தின் ஆபாசத்தைப் போக்கி யிருப்பார்களேல் நாத்திகம் இல்லையாமே: இப்போதும் அவர்கள் நாத்திகத்தை இன்னின்னவாறு வேரோடு அறுத்துவிட்டார்களென்று பழய நூற்களில் காட்டலாமே. யாதொன்றையும் சொல்வது பிரயாசையா, அவ்வாறுசெய்வது பிரயாசையா? நாங்கள் சொல்லை மெச்சாம் செய்கையையே மெச்சுவோம். சரீரத்தின் ஓர் பாகமாகிய மூளைக்கே அறியுந்தன்மையுண்டு என்று பிறர் கூறியதை இவர் மறுத்தாராம். இவர்மறுப்பு இவருக்கே வியப்பாயிருக்கிறதுபோலும்! அதனின் வேறுகிய மனத்தின் தத்துவத்தையும் விரித்தாராம்; பின்னர் அதற்குநாதனான ஜீவதத்துவத்தை விரிக்கப்போகின்றாராம், கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டுநாளையில் என்பது இதுதான்போலும்; தேகத்திலே மனம் என்னும் பொருள்யாது? ஜீவன் என்னும் பொருள்யாது? மனத்திற்கு ஜீவன் நாதனேல் ஜீவனுள்ளவரையில் மனமிருத்தல்வேண்டும், அன்று பிறந்த குழந்தைக்கும் ஜீவனுண்டே, மனமுண்டா? நல்ல விவேகாத்மிக்கு குளோரபாரம் என்னும் மயக்கம் ஈந்தபோது ஜீவனுண்டே, மனமுண்டா? உண்டெனின் அதை சாஸ்திரியார் எப்படி யுணர்ந்தார்? அனுமானத்தாலெனின், அனுமானத்தால் மனந்தன்மையல்ல பொருள்தான் என்று எப்படி துணிதல் கூடும்? விவேகிகளே; ஆத்துமா என்பதுயாது! என்னும் வினாவிற்கு சாஸ்திரியார் கூறும் விடையைப்பாருங்கள். "மூளைக்கு அறியுந்தன்மை ஒவ்வாது, அது மனத்திற்கு ஒரு ஸ்தானம்தான். அதைப் புத்தி யென்பதற்கு அனேக ஆக்ஷேப மிருக்கின்றமையால் ஆத்துமா என்பது சரீரத்திலுள்ள எல்லாஉறுப்புகளிலும் வேறுபுள்ளதே; அதன வடிவு அறிவே, அவ்வறிவும் பொருளேயொழிய குணமல்ல." என்கின்றதனால் ஆத்மா அறிவென்று தேறுகிறது. ஆகவே அறிவாகிய ஆத்மா தேகத்தின் உறுப்புகள் ஒன்றும் அல்லாவிட்டால் அது தேகத்திற்குப் புறத்தில் அதாவது வேறிடத்தில் இருத்தல்வேண்டும். இங்ஙனம் இருப்பதானால் அதனோடு சம்பந்தப்படாத தேகத்தின் யாதானும் ஓர் பிரதானஉறுப்பிற்குப் பின்னமுண்டானால் அத்தேகத்தினிடமாய் விளங்கிய அறிவாகிய ஆன்மா விளங்காம லிருப்பதேன்? ஆன்மாஅறிவென்று முடித்ததனால் அது பொருளே யென்பதெங்ஙனமாகும்? தாம் குறித்த பொருள் தேகத்திலுள்ள மூளையல்ல இதுவல்ல அதுவல்ல வென்றதனாலேயே அப்பொருளின் இலக்கணம் ஏற்பட்டுவிடுமா? இதுதானோ சஸ்திரியார் பன்னிப்பன்னிப்படித்த தருக்கசாஸ்திர வலிமை!

சொற்களுக்கெல்லாம்பொருளுண்டா ?

இப்பத்திரிகையிலே சிலவாரங்களுக்கு முன்னே பிரசுரித்த ம-ா-ா-ஸ்ரீ கந்தசுவாமிப்பிள்ளையவர்களுக்கும் எமக்கும் புதுவையில்நடந்தவாதத்திலே யாம் அவரைநோக்கிக் கடவுள் என்னும்சொல்லிற்கு நீவிர் கண்டபொருளென்னையென்று அப்பெயரால்சூசிக்கப்படும் இலட்சியவஸ்துவைக் கேட்டோம். அதற்கவர் "பொருளில்லாதசொல்லும்உண்டோ ? என்று ஆச்சரியத்தோடுவினவினர். அதற்குயாம் பொருளில்லாதசொல்லும் கோடி கோடியாய்உண்டு என்றேம். "பொருளில்லாதசொல் இல்லவேயில்லையென்று சாதிப்பேன்" என்றார். இப்படி வாய்ச்சொல்லோடுபோகாமல் கைநாட்டும் பலர்முன்னிலையில்வைத்திருக்கின்றார். ஆகையால்முனைவைத்தகாலைப்பின்வாங்காமல் வெளிவந்து நியாயாதாரத்தோடு சாதிப்பாராக.

ஐயா; கந்தசுவாமிபிள்ளையவர்களே; நமதுவீட்டின்சிறுகுழவிகளைப்பயமுறுத்தற்பொருட்டு 'ஐந்துகண்ணன்' வருகிறான 'முட்டாவிழுங்கி' வருகிறான் 'ஆள்விழுங்கி' வருகிறான என்று சொல்லும் கற்பனைசொற்களுக்கெல்லாம் இலக்ஷியப் பொருள்களுண்டா ? இதுபோலவே யோசனைபுருஷத்துவமற்ற அறிவிற்சிறியகுழவிபோன்ற சிலபேதைகளை அச்சமுறுத்துதற்பொருட்டுக் கடவுளென்றும், பூதபைசாசங்களென்றும், சுவர்க்கமென்றும், நரகமென்றும், சிலகற்பனைசொற்களைச்

சிருஷ்டித்திருக்கிறார்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் இலக்ஷியப்
பொருளுண்டா? உண்டேல் நீர்காட்டுவீரா அல்லது ரூபிப்
பீரா? வாதம்நடந்தஅன்று இச்சொற்களில் ஒன்றாகிய கடவு
ளென்பதை நிரூபிக்கமுடியாமல் ஐம்பது தஸ்தாவில்மறைந்து
இன்னும்வெளிவராதிருக்கின்றீர். அவ்வைம்பது தஸ்தாவெழுதி
யின்னும் முடியவில்லையா? எப்போதுமுடிப்பீர், எப்போது
வெளிப்படுவீரென்று புதுவைநண்பர்களும் ஏனையோரும் எதி
ர்ப்பார்த் திருக்கின்றார்கள். இதுவல்லாமலும் இலக்கணநூ
லார் அசைச்சொற்களென வெடுத்திருப்பவற்றிற் கெல்லாம்
பொருளைக்காட்டமாட்டுவீரா? மாட்டுவீரேல் சீக்கிரம்வெளிவ
ந்துகாட்டும்படிப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

பு - முனிசுவாமிநாயகர்.

விவிலியவற்புதங்கள்.

(178-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

16. ஜாசுவா X. 12-13 இந்த வாக்கியங்களை வாசிக்குமிட
த்து சூரிய சந்திரா ளிருவரும் ஓர் காலத்தில் ஓர் நாள் முழு
வதும் தத்தம் நிலைபெயராமல் வானத்தில் நின்றிருக்கும்படி
தடைசெய்யப்பட்டதாக அறிகிறோம். இந்த அற்புதமானது
சாதாரணமாய் இந்துக்களுக்குள் வழங்கிவரும் ஓர் கதையை
ஞாபகப்படுத்துகின்றது. அதாவது: ஓர் பத்தினிக்கு ஓர் முட
வன் பதியாக விருந்தானும்: அவன் அவளை தினந்தோறும் த
ன்னை ஓர் கூடையில்வைத்து தலைமீது எடுத்துக்கொள்ளச்
சொல்லி ஓர் தாசிவீட்டுக்குக் கொண்டுபோகச்சொல்லுகிறதுவ
ழக்கம். அவள் அவ்வாறே அவனை மாலைதோறும் தாசிவீட்
டுக்குக் கொண்டுபோய்விடுவதும் பிறகு காலைதோறும் வீட்டு
க்கு எடுத்துக்கொண்டுவருவதுமா யிருக்குங்காலையில், ஒருதி
னம் அதிகாலையில் வானங்கறுத்து இடியிடித்து மின்னல்மின்
னி காற்றுமழையும் கலந்தடிக்க, கருக்கிருட்டில் வழியிலே
ஓர் கழுமரத்தில் ஏற்றப்பட்டு அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருந்
த ஒருரிஷியின்காலில் அவள் தலைமீதிருந்த கூடைபட்டு அ
வனுக்குப் பெரும் உபத்திரவத்தை விளைத்தபடியால், அவன் ச
கிக்கொணாத் துன்பத்தையுற்றவனாய் மெத்தவும் கோபித்து மு
டவனைநோக்கிப் பொழுதுவிடிந்தவுடனே உன்பெண்சாதிதாலி
யறுப்பாள் என்று சாபமிட்டான். அதைக்கேட்டஅவள் தன்
புருஷன் இறந்துவிடுவான் என்கிற பயத்தினாலே பொழுதே
விடியக்கூடாதென்று சாபத்திற்குமேல் மறுசாபமிட்டாள். அ
தேபிரகாரம் வெகுநாளாய்ப் பொழுது விடியாமற்போய்விட்
டது. அதைக்கண்ட பிரம்ம விஷ்ணு முதலாகிய தேவர்களெ
ல்லாம் ஒருவரோடொருவர் கலந்துபேசி சிவனிடத்திற்போய்
முறையிட சிவன் அவர்களையெல்லாம் சூரியனிடத்திற்கனுப்ப,
சூரியன் அவர்களை பத்தினியினிடத்திற்கனுப்ப, அப்பத்தினியா
னவள் கழுவில்தொங்கியிருந்த ரிஷியினது சாபம் நிவர்த்தியா
னால் தன்னுடைய சாபம் நிவர்த்தியாகுமென்றுசொல்ல, அவ
ர்களெல்லாம் அந்த ரிஷியினிடத்திற்குப்போய் சாபத்தை நிவ
ர்த்திசெய்வித்துவிட்டார்கள். அதன்பிறகு அப்பத்தினியான
வள் தானிட்டசாபத்தை நிவர்த்திசெய்தபிறகு சூரியனும் தன்
னுடைய ஏழுகுதிரைகள்பூட்டிய இரதத்தின்மீதேறி வானத்தி
ன்கண் சவாரிசெய்யவாரம்பித்தானும்: அப்பொழுதே பொ
ழுதும், விடிந்ததாம். ஆ! ஆ!! இதுவும் ஓர் நல்லஅற்புதமே!

17. நீதிநிரூபர்கள் I. 39. இதனை வாசிக்குமிடத்து யூதா
என்பவன் கடவுள்சகாயமிருந்தும், மலைநாட்டுச் சனங்களை
மாத்திரம் துரத்தியடிக்கச் சக்தியுள்ளவனா யிருந்தானென்று
ம், மற்றவிடங்களி லுள்ளவர்கள் இரும்பினாற் செய்யப்பட்ட
ரதாரூடர்களாக விருந்தபடியால் கடவுள்அவர்களை வெல்ல அ
சக்தரா யிருந்தாரென்றும் அறிகிறோம். இவ் வற்புதத்தோடு
சிவன் திரிபுரம் எரித்த அற்புதத்தை ஒப்பிடுங்கால் சிவனே ஏ
கோவாவினும் மிக்கவலியுடையவனாகத் தோன்றுகின்றது.

18. இரண்டாம் இராஜாக்கள் VI. 5, 6, வசனங்களைவாசிக்
குமிடத்து ஜலத்தில்வீழ்ந்து ஆழ்ந்த இரும்புக்கோடாலியானது
மீண்டும் கிளம்பி மிதந்ததாக அறிகிறோம். இவ்வற்புதம் சுந்
தரமூர்த்திநாயனாருக்கு செங்கற்களையைப் பொற்கட்டிகளா
க்கி ஆற்றில் எறியவிட்டு வீட்டிற்குப்போகச்செய்த அற்புதத்
தை யொத்திருக்கின்றது.

D.

மெய்யறிவு.

உ-ம் பாகம்.

ஆத்துமா அழிவில்லாததா?

(179-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

தூக்கத்தில் ஒருமனிதன் தன் பக்கத்திலே ஒருபண
முடிப்பைக் கண்டதாக விவகரித்தான்; விழித்துக்கொ
ண்டவுடனே பணமுடிப்பு காணப்படாமையால், அவ
னும்சூட்சுமந்தான், பணமுடிப்பும் சூட்சுமந்தான். ஒரு
வன் தன் சிநேகிதனிடத்திற் போய், இருவரும் கலந்து
பேசினபிறகு, தான் நாற்காலியில் உட்காந்து ஒரு மே
சையின்மேல் ஒருகடிதாசியிலே பென்சலினால் எழுதி
னதாக விவகரித்தான். இதில் முதல் மனிதனுடைய
சூட்சும தேகமும் சினேகிதனுடைய சூட்சுமதேகமும்
கலந்துபேசின. விழித்துக்கொண்டபின்பு தான் பே
சினதாக அந்த முதல மனிதன் சொல்லுவதுபோ
ல அந்தச் சினேகிதனும் தான் பேசினதாகச் சொ
ல்லுவானா? அது எந்தநாற்காலி? எந்தமேசை?
எந்தக்கடிதாசி? எந்தப்பென்சில்? அவை ஸ்தூலமா,
சூட்சுமமா? ஸ்தூலமானால் அவை எங்கே? அவை
காணப்படாமையால், சூட்சுமமாகத்தா னிருக்கவே
ண்டும். 'தூணிலு மிருப்பான், துரும்பிலு மிருப்பா
ன்;' 'அனைத்துமாய் நின்றாயே யான்வேறோ நின்னைநி
னைக்குமா றெங்கே நிகழ்த்தாய் பராபரமே,' என்றாற்
போல, சகலத்திலும் ஆத்துமா வியாபித்திருக்குமாயி
ன், அறிவுவிளங்கவேண்டும், விளங்கவே நினைப்புண்
டாக வேண்டும், ஆதலால், நாற்காலியானது தன்மேல்
உட்காந்து வருத்துகிறார்களேயென்றுநினைத்து துக்கிக்
கிறதாக்கும்; மேசையோ மக்கட்கு அனுகூலமாக தான்
உதவியாயிருப்பதை நினைத்து சந்தோஷிக்கிறதாக்கும்!
மற்றவைகளும் இப்படியே. இந்தச்சூட்சுமதேகந்தா
னா ஆத்துமா, அலலதுவேறென்ன? நாம் இறந்தவுட
னே மறுஉலகத்திற்கு செல்வது இந்தசூட்சும தேகந்
தான்போலும். சூட்சுமதேகம் ஸ்தூலதேகத்திற்கு ளி
ருப்பதுபோல அதற்கு வெளியிலுமிருக்கக்கூடியதாயி
ன், ஸ்தூலதேகம் உபயோகமற்றதாகும்; அப்படிக்கன்
றி, தன்தொழில்களைவெளியிட ஆத்துமாவிற்கு ஸ்தூ
லதேகம் வேண்டியிருக்குமாயின், ஆத்துமா அதைவிட்
டு வெளிப்பட்டவுடனே தொழிலற்றதாகிவிடும். இவ்
விரண்டுவழியிலும் யோசித்தால், மதஸ்தர்கள் ஆத்து
மாவைப்பற்றி என்னசொல்லுவார்களோ? 'ஆத்துமா
வானது நினைக்குந் தொழிலுக்குத் தலை மூளையைத்
தனக்குககருவியாக உபயோகிக்குமானால், நினைப்பெ
ன்பது ஆத்துமாவின்முயற்சியும் சரீரக்கட்டின் தன்
மையும் ஒன்றுசேர்ந்தே உண்டானதாகும்; ஆகவே,
அந்நினைக்குந் தொழிலைத் தனித்துச்செய்ய ஆத்துமா
விற்குச் சக்தியில்லாமற் போயிற்றென்பதாயிற்று' எ
ன்று (Sir Charles Morgan) ஸர்சாரல்ஸ்மார்கன் எ
ன்பவர் அவருடைய (Philosophy of Morals) நீதிநெ
றிமுறைத்தத்துவசாஸ்திரத்திலசொல்லியிருக்கிறார்.

ஞானவாசிட்டத்தில் காதிகதை யொன்றைமாத்திர
ம் வாசித்து அதின்உண்மையை ஆராய்ந்தால் சூட்சும
தேகத்தின் பெருமையும், பிரபஞ்சம் மாயாப்பிரபஞ்
சமானதும் நன்றாய்விளங்கும்; காதி கனவுகண்ட கா
லத்தையும், அவன் நீசனாய்ப் பிறந்து விருத்தனாகி பி
ன்பு எட்டுவருஷகாலம்ராஜனாயிருந்ததாகக் கனவிற்செ
ன்றகால அளவையும், கனவொழிந்து அறிவோடு விவ
கரித்துக்கொண்டிருக்கையில் மேற்கண்டசங்கதிகள் உ
ண்மையாய்நடந்தவைகளாகத் தான் கண்டறிந்ததாய்
வேறொருமுனிசொல்லக்கேட்டகாதி தானும்போய்பா
ர்த்து உண்மையானவைகளாகவேகண்டறிந்து வியப்பு
ற்றதையும் யோசிப்போமாகில், மெய்யாகத் தோற்று
ம் ஜகத்தைப்பொய்யெனக்கருதிய ஒருவன் தான்கொ
ண்டகருத்தைமுடித்துக்காட்டஅப்படிப்பட்டகதை க
ற்பிக்கப்பட்டதென்றால் தோஷமில்லை; அப்படிகல்ல
வென்றால், கதைக்குக் காலில்லையென்பதாகக் கதை
வெறுங்கதையாகவே முடியும்.

சூட்சுமதேகத்தின் காரியங்களென்று சொல்லப்படு
பவையெல்லாம் தூக்கமயக்கத்தில் மனது நினைக்கிற
அவஸ்தையேயல்லாமல் வேறல்ல. அந்த அவஸ்தை
களில் சில நமக்கு இன்பமாயும் சில துன்பமாயும் தோ
ற்றும். மனிதன் விழித்திருக்கும்போதும், உண்மையா
னகாரியங்களை யோசிப்பதுமுதலிய தொழிலினால் மிக
வும் அலுத்தாவது அவ்விதத்தொழிலைச் செய்யாமல்

சோம்பலினுலாவது ஆசோதையாய்சற்றுநேரம் சும்மாவிருப்பாளுகில், அச்சமயத்திலே மனசானது அப்படிப்பட்ட வீஞ்ஞனவியாபாரம்நடத்துவதுண்டு. தூக்கமயக்கத்தில் மனசு நடத்துகிற அவ்விதவியாபாரம் கனவென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆதலால், சூட்சும தேக மொன்றிருக்கிறதென்று நினைப்பதே கனவுதான். இப்படி கனவு காணுகிறவர்கள் தங்கள் கனவினின்றும் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் விழித்துக்கொண்டு, அவ்வப்பொருளை உள்ளபடி ஆராயகிருர்களோ அவ்வளவுசீக்கிரத்தில் நன்மை பெருகும். சூட்சுமதேகமென்பது ஒன்றில்லையென்பது கனவைப்பற்றி எழுதுகிற அடுத்த மூன்ருஞ்சஞ்சிகையில் நன்ருய்விளங்கும்.

பின்னுமொருசங்கதியை யோசிப்போம். ஒருவன் தூக்கத்தில் கண்டகனவு அவன்விழித்துக்கொண்டவுடனே பொய்யாய்ப் போவதுபோல, பிரபஞ்சமும் பொய்யென்று யாவரும்சொல்லுகிருர்கள். ஆத்துமா சரீரத்தைவிட்டுநீங்கினபின்பு அதுஅறிவோடுங்கூடியிருந்தாலொழிய, தன்னைநோக்கித்தன்மக்கள் இவ்வுலகத்திலேசெய்யுங்கருமங்களைஏற்றுக்கொள்ளமாட்டாது: ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதென்பதினுல், அது தான்முன்னிருந்த இடத்தையும் தன்மக்களேயும் அவர்களிருப்பிட முதலியவற்றையும் அறிந்தே யிருக்கவேண்டும். அப்படியிருக்க, மேற்படியிடம், மக்கள், முதலியவையும் தான் அடையும்பலனும்* உண்மையாயிருக்கையில், அந்தஆத்துமாவிற்கு உலகம் எப்படி பொய்யாயிருக்கிறதோ தெரியவில்லை. சரீரத்தைவிட்டு ஆத்துமாபிரிந்தவுடனே, சடமாகிய தேகம் அழிந்துபோகிறதென்பது- மண்ணுய், சாம்பராய், தூசாய், புல் பூண்டு லோகம்முதலிய உயர்வுதாழ்வான பற்பல சடபதார்த்தங்களில் கலந்து மாறிமாறி எப்போதும் எந்தபாதார்த்தமாகவாவது சடபதார்த்தம் சடபதார்த்தமாகவே இருக்கவேண்டியதல்லாமல் சுத்தமாய்ஒன்றுமில்லாமல்அழிந்துபோவதைக் காணேம். ஆதலால்,முன்னோர்கள்சரீரத்திற்கு 'மெய்' எனப் பெயரிட்டதும் மெய்யே, அந்தப்பெயர் அதற்கேற்றிருப்பதும் மெய்யே, அந்தப்பதார்த்தத்தைப் பொய்யெனச்சொல்வாரும் பொய்யே, அவர்கள் அப்படிச்சொல்லுகிறசொல்லும்பொய்யே.

(இன்னும்வரும்.)

கடிதங்கள்·

எல்லாம்வல்லஓர்முழுமுதற் பழம்பொருளுளதோ ? இலதோ !

அறிவிற்சிறந்தபெரியோர்களாகிய ஆத்திகநாத்திக சம்பந்தமுடைய பலருக்கும் வந்தனபூர்வகமாய் தெரிவித்துக்கொள்ளும் விண்ணப்பமாவதியாதெனின், தாய்தந்தையின்றிச்சேய் ஜனிப்பதில்லையென்பது சர்வசம்மதம். ஆகவே "அன்னையும் பிதாவுமுன்னறிதெய்வம்,'' என்று ஔவையாரும்கூறினுள். நாத்திகரென்பார் பிரத்தியேகமான ஓர் தேசத்தாரோ, வம்சபரம்பரையானபிரத்தியேக சமையத்தாரோவென விசாரிக்கப்புகின் அப்படிக்கில்லை. எக்காலத்திலும் அவரவருடையஞானத்தைத் தொடர்ந்துண்டானவர்களாகக் காணப்படுகிருர்கள். எக்கண்டத்திலும் ஆத்திகரோ நிறைந்துள்ளார். இக்கியானிகள்மத்தியில் இவர்களுக்குப்புத்திரபௌத்திரர்களாயுதித்தார்க்கு மாதாமுலைப்பாலூட்டும்போதே, பதிக்கியானத்தையூட்டிப் பேசத்தொடங்கியநாள்முதல் கடவுள்நாமத்தையே பாராயணம்செய்வித்துவந்ததனுல் சுவபுத்திஅழிந்து கடைநாள்பரியந்தம் கடவுட்கியானிகளாய் வாழ்கின்றனர். அன்றியும், அரசுஎவ்வழி குடிகளவ்வழியாதலாலும், ராசதெண்டனைகொடுமையாலும், நாஸ்திகம்பரவுவதற்குத் தடையுண்டாயிருந்தது வேதாகமபுராணுதிகளில் சந்தேகம்ஜனித்து எல்லாம்வல்லகர்த்தா உளதாவென விசாரித்தலால், கடவுள்கியானிகளுக்கு நேர்ந்தசங்கடமென்னையோ தெரியவில்லை; சுவக்கியானிகள் கேள்விக்கு விடைபகரவறியாத சுருதிக்கியானிகள் புறங்கூறித்திரிவதால் லாபமென்னை ?

சைவசமயாசாரியராகிய மணிக்கவாசகர் தமது திருவாசகத்தில் போற்றித் திருவகவல் சகவுற்பத்தியில் "ஆத்தமானுரயலவர்கூடி, நாத்திகம்பேசி நாத்தழும்பேறினர்'' என்றும், அதன்கீழ் பத்த[illegible]டியில் "உலோகாயதனெனு மொண்டிறற்பாம்பின்'' [illegible]ம் பாடக்கேட்டெழுதி, எழுதியுன்மைக்குத்திருச்சிற்றம்பலமுடையான்என்றும் கையெழுத்தும்வைத்த சிவபெருமான் இந்நாத்திகர் மனதைத்திருத்தி சிவஞானம் போதிக்காது நாத்திகத்தைவிருத்தியாக்கி இப்போதுசுவஞானம்போதித்ததென்னையோ! "அவனசைந்திடிலொருவனு வசைந்திடும், அவனசையாவிடி லணுவசைந்திடா'' என்று சிவஞானவள்ளலாரும் "நினைப்பித்தா நித்தா நிமலாவென நீ நினைப்பித்தாலேழையேனினைப்பேன்'' என்று இராமலிங்கப்பிள்ளையும் "ஆட்டுவித்தா லாரொருவராடாதாரே'' என்று நாவுக்கரசருமுறையிட்டிருக்கின்றபடி எல்லாம்வல்லசிவம் நாத்திகரையாட்டுவிக்கிறதெனில்; அதற்குமாருக ஆத்திகரொன்றும் பேசக்கூடாதல்லவா? பண்டைக்காலத்தி லுதித்திருந்து மூதறிவையும் விசேஷவிஷயகியானமுமுடைய சிலருஷிகளொன்ருய்ச்சேர்ந்து சங்கங்கூடி, அக்காலத்தில் மூடஜனங்கள் தம்மனம்போனபடி திரிவதைக்கண்டு ஒருகட்டுப்பாட்டிற்கடங்கி ஒற்றுமைபெற்று அமைதியாய்வாழ்நதொழுகவேண்டி, ஒருவிதபயத்திற்காட்படுத்தினுலன்றி அடங்கிநடவாரெனக்கண்டு, நால்வகையோனி, எழுவகைத்தோற்றம், எண்பத்துநான்குலக்ஷம்பேதமாகிய தனு, கரண, புவன, போகங்களைக்கொடுத்து ஓரறிவு,ஈரறிவு,மூவறிவு,நான்கறிவு,ஐந்தறிவையுடைய ஜீவபேதமுடையனவாய்நின்றுமுக்காலத்துநிகழுமல்லாச் சொரூபங்களுந்தாமாய் குருத்துவம், இயக்கம்,ஆகருஷணம், உருத்திரிதல் முதலியவற்றையெல்லாங் குணங்களாக வுடையனவாய், யாண்டுமுள்ளனவாய், உண்மைப்பொருளாகியசத்துப்பொருளாய்நிற்கும் ஐந்துபூதங்களையும், அவற்றின்தொழில்களையும் ஐந்துகர்த்தாக்களாக்கி தொழிலேற்படுத்தி, அவற்றிற்கு ஓட்டலங்காரமாக நாமரூபமாதிகற்பிதஞ்செய்து, அக்கடவுளரைவழிபட்டுவணங்குவார்க்கு மோக்ஷமென்றும், அதின்சுகமித்தகையதென்றும் நயங்காட்டி, கடவுளரை வணங்கார்க்கு நரகம் சம்பவிக்குமென்றும், அதிலித்தகையவேதனை யனுபவிக்கவேண்டுமென்றும் பயங்காட்டி, அக்கடவுளருக்குப் பத்தினி, புத்திரர், இருப்பிடமாதி நாமரூபங்கள் கற்பிதஞ்செய்து, வந்தனை, வழிபாடு, பூசை, பலி, நைவேத்தியமென உபாசனுதிகளேற்படுத்தி, தந்திரமாதி மந்திரம், எந்திரம், யாகம், கர்மம், முதலிய விசித்திரசட்டங்களும் அவற்றிற்கு மூலமந்திர மாதிகற்பிதங்க ளியற்றி யவற்றைப் பிரதிபாலிக்கு மவற்றிற்கு வேதம், ஆகமம், இதிகாசம், புராணம், கலைக்கியானம், கன்மகாண்டம் என விரிவான காவியங்க ளியற்றினுர்கள். பிற்காலத்தில் சிறந்த மூதறிஞர்கள் அங்கங்கே சங்கங்கள் சேர்ந்து அவைகளை ஸ்திரப்படுத்தி அவற்றிற் கனுசரணையான இதிகாசங்களை அலங்காரமாக அனேக காவியங்களாலெழுதி, கவிசாதுரியத்தைக்காட்டிய கவிகளின் சாமர்த்தியத்தை மெச்சிக்கொள்ளவேண்டியதே. மதிவலியற்ற கியானசூனியர்களுக்குக் கற்சிலைகளைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கும்படி மூடருக்கு முன்குருவாய்த் தோன்றிய முன்னவர்கள் பண்டையோகிகளுடைய கருத்தைக்கொண்டு கல்லு, செம்பு, பொன், வெள்ளி முதலிய உலோகத்தில் சிலைகளை யமைத்து, பதி, பத்தினி, புத்திரர் முதலிய அடியார்குழாங்க ளமைத்து, பூசை, பலி, நைவேத்தியமாதி ஆசாரபேதங்க ளேற்படுத்தி காலத்துக்குத்தகுந்தகோலமாகக் கற்பிதக்கடவுளர்களாதி யேற்படுத்தினுர்கள்; ஆகவே இக்காலத்தில் பலபேதமான சமயங்களையும், கோடிக்கணக்கான தேவர்களையும் அனுசரித்துத் தொழவேண்டியதாயிற்று. நாளேற ஏறக் கடவுளரும் கற்பிதக் கட்டுக்கதைகளும் ஏற்பட்டுக்கொண்டேவந்தன. "கெட்டிக்காரன்புளுகு எட்டுநாளையில் தெரியும்'' என்பதாக யோசனு புருஷத்துவ முடையவர்களுக்கு வேதாகமாதிகளிலிருக்கும் வழுக்கள் விளங்காமற்போக, இக்கட்டுக்கதைகளை ஒப்புக்கொள்ளாது மறுத்து, அவற்றில் நம்பிக்கையில்லாது அதிலுள்ள வழுக்களை எடுத்துக்காட்டிக் கண்டிப்பதே சுவஞானிகள் கூற்று. பிராமணப் பிழைப்புக்கிடமாகிய மெய்யும் பொய்யும் மடமையுங் கலந்த கட்டுக்கதைகளை நம்பி மோசம்போகாமல் மதப்பித்து மண்டைக்கேறி மதிமருண்டு கிடப்பாரைத் திருத்திக் குற்றத்தைக் கடிந்து குணத்தைக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்தி புத்திபுகட்டுவாரோ நாத்திகரெனப் பெயரெடுத்த சுவக்கியானிகள். "காலமொருமூன்றுங் கருத்திலுணர்ந்தாலுமதை, ஞாலந் தனக்குரையார் நல்லோர் பராபரமே'' என்ற தாயுமானவர் வாக்கின்படி மவுனம்சாதிக்காததே சுவக்கியானிகள்பால் நேர்ந்த குற்றம். பித்தர் கூத்தைக்கண்டு ஆனந்திப்பதோ சித்தத்தின் பெருமை?

சமயாசாரங்களைத் தழுவிவந்த பல ஞானிகள் கற்சிலைகள் தெய்வமாகாதென்று தங்களாலியன்றவரையிலும் கண்டித்துப் பலபாடல்களைப் பாடியுமிருக்கின்ருர்கள். "சாத்திரக் குப்பையைத் தள்ளுங்கடி வேத சாத்திரப்பொத்தலை மூடுங்கடி'' என்றும் "சின்னஞ்சிறியார்கள் செய்த மணற்சோற்றையொக்கும், மன்னுங்கலைஞானமார்க்கம் பராபரமே'' என்றும் "நட்டுவைத்ததேவரும் நடாமல்வைத்ததேவரும், சுட்டுவைத்த தேவரும் சுடாமல்வைத்ததேவரும், கட்டிவைத்தபுத்தகக் கதைக்குளே புரட்டெலாம்'' "சாவதான தத்துவச் சடங்கு செய்யுமூமைகாள், தேவர் கல்லுமாவரோ சிரிப்பதன்றி யென்செய்

வேன்" "நட்டகல்லை தெய்வமென்று நாலுபுட்பஞ் சாத்துறீர், சுற்றிவந்து முணுமுணென்று சொல்லு மந்திரமேதடா, நட்டகல்லும் பேசுமோ நாதனுள்ளிருக்கையில், சுட்டசட்டிசட்டுவம் கறிச்சுவை யறியுமோ" "கல்லுகளைச்செம்புகளைத்திராக்கடம்மைச், கனமானமரங்களையுந் தெய்வமென்று, சொல்லுகின்ற குருக்களுக்குஞ் சீஷர்மார்க்குஞ், சொர்க்க மில்லை எழு நரகந்தானு னிற்பர்" கல்லைப் பிளந்து சிறுசிலையாகக், கம்மாளன்செய்வதைக் கண்டிருந்தும், எல்லைப்பிடாரி இது சிவலிங்கமென், றேத்திப்பணிந்திடு மிடும்பனல்லோபேயன், நானடாபேயன் அடண்ணே நானடாபித்தன்" "கல்லிலுஞ்செம்பிலுமோ இருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே" என்றுபலவாறுகஇகழ்ந்த ஞானிகள்வாக்லைகநாடாது அஞ்ஞானிகளாகி கல்லுக்குக்கும்பிடுபோட்டு அஷ்டாங்க, பஞ்சாங்கநமஸ்காரம்செய்து கஷ்டார்ஜிதத்தைக் சாணிக்கையாக. கணிகையருக்கும், பிராமணருக்குமீந்து கஷ்டநிஷ்டூரம்படுவானேன், ஓ! ஆத்திகர்களே, "கர்த்தாவைக்கல்லாக்கிக்கொண்டீர், உம்மைக்காக்குந்தெய்வங்கள் கல்செம்பாய்க்கண்டீர் கர்த்தாவைக்கண்டாருமில்லை, உம்மைக்கல்செம்புகண்கொண்டு கண்டதுமில்லை." மண்டபக்கால்களையாவது, அக்கால்களிலமைந்திருக்கும் பதுமைகளையாவது உங்கள்தாய்தந்தையராகப்பாவிக்கும்படி யொருவன்கேட்டால் நீங்கள்சம்மதிப்பீர்களா? சம்மதியாத நீவிர் எல்லாம்வல்லகர்த்தாவென்று நாமத்தைப் பெரிதாகச்சாற்றிக் கல்லுசெம்பைபணிவது ஞானிசன்செய்கையா! ஆலயங்கள் கல்செம்பாதிவிக்கிரகங்களின் சிறைச்சாலைகளேயல்லாது தேவர்கள்வாசம்செய்யும் தேவஸ்தானமாகக்கொள்ளுவதுதகாது. எங்கும்நிறைந்து, எல்லாமானகர்த்தாவாகிய சிதனுப்பொருளை சடப்பொருளாகிய கல்செம்பில் பாவிப்பார் மனுஷாமிருகங்களாக ஞானிகளால்மதிக்கப்படுகின்றார்கள்.

A. P. M.

சுதேசாபிமானி.

(1) "கையொப்பக்காரனென்னும் ஓர்பெயர்பூண்டு கரவடமாய்எழுதஆரம்பித்த A. M. என்பவர் தம்மைப்படர்க்கையில் வேறொருவர்சொல்வதுபோல் எழுதிவந்து, 'யாம் பதிலுக்குப் பேசவேண்டிநேரிட்டது' என்று இறுதியில் தன்மையிற்கூறி அகப்பட்டுக்கொண்டார்" என்றும்;—(2) "௧௮௮௫ ௵ மார்ச்சு அல்லது ஏபிரல் மாசத்தில் ஒருநாள் மாலை தொண்டைமண்டலம் பாடசாலை வாயிற்படியண்டை அழுக்குத்துப்பட்டிஒன்றுஉடுத்துக் கையில்இரண்டுபெரிய ஜலபுஷ்பங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு எம்முடன்நின்றகோலமாய் சுமார்முக்கால் மணிநேரம்வரையில் புலால்விஷயமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்ததை இவர்வயோதிகத்தால் மறந்தார்கொல்?" என்றும்;—(3) "யாம் நாஸ்திகர்அல்லஎன்பதை இவர் எப்படி அறிந்தாரோ? என்றும் (4) "பலநாத்திகர்கள் உலகில்இருக்க, இவருக்குஏன்றோஷம்வரவேண்டியது" என்றும்; நவம்பர்௴ ஊ௳ சுதேசாபிமானியில், C. R. M. என்பவரும் P. R. M. என்பவரும் கூட்டாய்எழுதியிருக்கிறார்கள்.

"கையொப்பக்காரன்' எனக்கையொப்பமிட்டகடிதம் அக்டோபர் ஈக௳ தத்துவவிவேசினியிலிருக்கிறது. அக்கடிதமெழுதியவர்தம்மை 'யாம்' என்றுதன்மையில்பேசியிருப்பதுமல்லாமல், அக்கடிதத்தின் மத்தியிலே '**நமது** முன்னோர் யாவரும்' எனத்தம்மையும் முன்னிலையிடத்தோரையும்சேர்த்து, '**நமது**' எனவும் தன்மையில்எழுதியிருக்கிறார். இதையறியாதஅவ்விருவர்களும், '**யாம்**' என்கிறசொல்லைக்கண்டமாத்திரத்தில் பிரமித்து அற்பசந்தோஷமடைந்து, (1) வது வாக்கியத்தைஎழுதி, தங்கள் கியானவிசேஷத்தை வெளியிட்டார்கள். "இன்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென் றெண்ணவோதிடமில்லையே" எனறு தாயுமானவர்கூறியிருப்பதையும், யாக்கைநிலையாமையைக்குறித்த வாக்கியங்களையும் வாசித்திராவிட்டாலும், கண்ணுக்கெதிரில் இவர்களினுஞ் சின்னஞ்சிறியோர்கள் மாண்டுபோகப்பார்த்துவருகிறதை ஞாபகத்தில்வைத்துப்பேசச்சக்தியில்லாமல், "காடுவாவா, வீடுபோபோஎன்னும் நிலைமைக்குவந்தகிழங்கள்" எனப்பேசுகிறவர்கள் (2) வது வசனத்திலே இருபது மாசத்திற்குமுன் கண்டதாகச் சொல்லுகிற அடையாளங்களைஅவர்கள் இதற்கென்றுஞாபகத்தில்வைத்திருந்தது அதிசயந்தான்! இப்படிப்பட்ட வீண்வாதங்களில் அவர்களுடைய மெய்பொய்யையும் எமதுமெய்பொய்யையும் விளக்குவதற்கு சாட்சிகளல்லவோவேண்டும், விசாரணைசெய்து தீர்ப்பளிப்பதற்கு மத்தியஸ்தர்களும் வேண்டுமே. அவர்கள் கூறியதை யதார்த்தமென்று வைத்துக்கொள்வோமாகில், தங்களிடத்துச்சாயமில்லாதஇவர்களுக்கல்லவோ சாயத்துணிவேண்டுமென்றும், குப்பையிற்கிடந்தாலும் மாணிக்கம் மாணிக்கமேயென்று பெண்டுகள்சொல்லுகிற வாக்கியமும் இவர்களுக்குத்தெரியாதென்றும் அவர்களையிகழ்தும் எம்மைப்புகழ்ந்தும் விசனத்தோடுபேசவேண்டிநேரிடுகிறதே! 'ஜலபுஷ்பங்கள்' என்பதற்குப்பொருள்தெரியாமல் விசாரித்ததில், வெளிச்குச் சைவர்களெனச்சொல்லிக்கொண்டுகரவடமாய்ப்புலால்புசிக்கிறவர்கள் மறைவடமாய் மச்சத்திற்குச்சொல்லுகிறபரிபாஷையென்று தெரிந்துகொண்டோம். இந்தசங்கதிகளினாலே அவர்களுடையபுத்திவிசேஷம் வெளியாகிறது (3) வது வாக்கியத்திறகுச்சமாதானம் தத்துவவிவேசினியிலுள்ள ௸ கடிதத்திலேதானே கண்டுகொள்ளலாம். ஆயினும் கண்டுவாதித்ததாக அடையாளங்களுடனே அவர்கள் சொல்லுகிறவர்தான A. M. என்பவரென்று இவர்கள் எப்படிஅறிந்தார்களோவென்கிறகேள்விபிறக்குமென்று தெரிந்திலரோ. (4) வது வாக்கியத்தில்கேட்டகேள்வி-ஒருவரும் எதிர்பேசாதிருந்தால் தங்களிஷ்டப்படி தூஷித்துககொண்டிருக்கலா மென்பதற்காகவோ! ஆகஸ்டு 22௳ தத்துவவிவேசினியில் "குட்டிக்குறளிகள்" என மகுடஞ்சூட்டி வேறொருவர் ஏன்எழுதினரோ! உலகிலுள்ளபலநாத்திகாகள் தாங்கள் கேள்வியுறுஞ்சங்கதிகளைக்குறித்துப் பேசாதிருக்கின்றனரோ? சங்கத்தாரைத்தூஷித்தால் இவர்களுக்கேன்றோஷம்வரவேண்டியதென்று கேள்விகேட்கப்படுமென ஏன் அறிந்திலரோ! இப்படிப்பட்டமூடக்கேள்விகளுக்கு நியாயமெழுதிக்கொண்டு பத்திரிகையைநிரப்புவது அழகல்லவாதலாலும், மேற்கண்டசங்கதிகளால் அவர்களுடையகியானவிசேஷத்தையும், புத்திநுட்பத்தையும், பெருந்தன்மையையும் யாம்தெரிந்துகொள்ளுகிறபடியாலும், வாசிப்பவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்களைப் பரிகாசஞ்செய்யாமல், அவர்களோடுவாதிப்பவர்களைத்தான் பரிகாசஞ்செய்வார்கள்.

அன்றியும், மெய்யறிவு என்னும் சிறுசுவடியைக் கண்டிக்க (Huxley's Physiology) சரீரதத்துவ சாஸ்திரத்தின்முதல் அத்தியாயத்தை வாசித்த சிறு மகவுபோதுமே, என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். கர்ப்பத்திலிருக்கிற சிசுவானாலும் வாசித்திருந்தால் சரிதான்; வாசியாத தடியன் சரியல்லவே; இதற்கு ஆரியநூல் ஒன்றுமில்லாமல் ஐரோப்பா சாஸ்திரத்தைத்தேடியெடுத்தது அதிசயந்தான். அச்சிறு சுவடியில், புலால் புசிப்பதில்லை யென்பவர்கள் எவ்விதத்திலாவது புலால் புசிக்கிறார்களோ யில்லையோவென்பதும், அவர்கள் பறையர் தீட்டுபட்ட எந்த வஸ்துவையாவது புசிக்கிறார்களோ யில்லையோ வென்பதும் விசாரணை. அதைக் கண்டிப்பதற்கு சரீரதத்துவ சாஸ்திரம் வேண்டுவதில்லை. ஐரோப்பா சாஸ்திரங்களின் பேர்களை எடுத்துச்சொல்லி ஜனங்களை மலைக்கச்செய்வதுதான்.

'மெய்யறிவு' முதலாஞ்சஞ்சிகை பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டவுடனே, சுதேசாபிமானி பத்திராதிபர் தனது 1885௵ நவம்பர்௴ 14௳ பத்திரிகையில், நியாயமொன்றுங்கூறாமல், அது பொய்யறிவைப் புகட்டுகிறதாகவும், அதைச்செய்தவரை உலகத்தைச் சீர்திருத்த நூதனமாய்ப் புறப்பட்ட நிபுணரெனவும், இகழ்ந்துபேசினர். 1886௵ ஜனவரி௴ 30௳ பத்திரிகையில், புலாலுணவு ஆத்துமா என்பவற்றைப்பற்றிப் பேசியிருப்பதற்கு ஒருவரும் விடைதராமையால், இன்னும் எழுதுவாரொன்று கேள்வி என ஏளனஞ்செய்தார். அவருடைய பத்திரிகையில் பட்சபாதமாய்ப் பேசியிருந்த ஒருவிஷயத்தைப் பற்றித் 'தத்துவவிவேசினி' யில் நியாயங்கூறியதற்கு, அதைக் கண்ணுற்ற அவர் நியாயவாயிலாய்க் காத்துக்கொள்வதைவிட்டு தனது பத்திரிகைக்கு அனுப்பினால் துண்டுதுண்டாய்க்கண்டித்துப்போடுவதாகப் பிபர்வரி௴ 20௳ பத்திரிகையில் கூறிப் போக்குக்காட்டினதோடு மெய்யறிவையும் கொஞ்சம் அசைத்தார். மெய்யறிவைப்பற்றி வினா உத்தரமுமுள்ள சம்பாஷணையாக இனி எழுதுவோமென்று பிபர்வரி௴ 27௳ பத்திரிகையில் மருட்டினார். 'இனி' என்கிற வார்த்தை அவரை இதுவரையில் தாங்கிக்கொண்டிருந்தது. இப்போது அவருக்கு வதிலாய் ௸ இருவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

A. M

எல்லாத் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளையும்
சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை இலிங்கசெட்டிவீதி
307 - வது நம்பர் வீட்டில்
பு. முனிசுவாமிநாயகருக்கும்;
1886ம் - வருஷ முதல் சந்தாக்களையும்,
இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகளையும்,
வேப்பேரி சில்வர்ஸ் ரோட்டில்
மதிருஸ் செகுலர்சொசைட்டி ஆனரெரிசெக்ரிட்டேரி
மெஸ்டர். அப்ஷன்துரை யவர்களுக்கும்,
அனுப்புதல்வேண்டும்.

Printed and Published for the Proprietor at the
VURTHAMANATHARUNGINI PRESS, நெ. 174,
Dayaraja Moodelly Street,—Maசாபுரி.